

Rok 1916.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLV. — Wydana i rozesłana dnia 1. kwietnia 1916.

Treść: (M 86.- 89.) — 86. Rozporządzenie w sprawie zakazu wykupywania zagranicą wylosowanych austriackich $4\frac{1}{2}\%$ owych przekazów skarbu państwa z roku 1914, które znajdowały się w chwili wylosowaniu w państwie tutejszym. — 87. Rozporządzenie o sądowem złożeniu dokumentów w celu nabycia praw rzeczowych na niewpisanych do ksiąg gruntowych nieruchomościach i budynkach. — 88. Rozporządzenie dotyczące ceny sprzedaży zamkniętego nieopodatkowanego cukru meraffinowanego. — 89. Rozporządzenie w sprawie użycia buraków cukrowych ze zbioru 1916.

86.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 26. marca 1916

w sprawie zakazu wykupywania zagranicą wylosowanych austriackich $4\frac{1}{2}\%$ owych przekazów skarbu państwa z roku 1914, które znajdowały się w chwili wylosowaniu w państwie tutejszym.

Na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

Zabrania się wykupywać w zagranicznych zakładach płatniczych i w tym celu wysyłać po wylosowaniu zagranicę albo tam przenosić wylosowane austriackie $4\frac{1}{2}\%$ owe wolne od podatku umarzające się przekazy skarbu państwa z roku 1914, które znajdowały się w chwili wylosowania w państwie tutejszym i nie były już zaopatrzone zagranicznym stemplem papierów wartościowych albo stwierdzającym tożsamość stemplem c. k. Urzędu pocztowych kas oszczędności, istniejącym dla egzemplarzy, wydanych w Szwajcarii.

§ 2.

Kto takie przekazy skarbu państwa po ich wylosowaniu za granicę wysyła, przenosi albo przesyła lub przenieś usiłuje, tego będą karały władze polityczne I. instancji grzywnami do 5000 K albo aresztem do 6 miesięcy.

3.

Rozporządzenie to wechodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Hohenlohe wlr.

Leth wlr.

87.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 26. marca 1916 o sądowem złożeniu dokumentów w celu nabycia praw rzeczowych na niewpisanych do ksiąg gruntowych nieruchomościach i budynkach.

Na zasadzie artykułu II. rozporządzenia cesarskiego z dnia 19. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 69 o trzeciej noweli częściowej do powszechnej księgi ustaw cywilnych, rozporządza się:

§ 1.

Wnioski o złożenie dokumentów dla nabycia praw rzeczowych na niewpisanych do ksiąg gruntowych nieruchomościach i budynkach należy wnieść pisemnie albo zgłosić ustnie do protokołu w tym sądzie, w którym ma być prowadzona księga gruntowa dla gruntów, położonych w gminie katastralnej a nie należących do większej własności.

Jeżeli do pozwolenia na wpis do księgi gruntowej byłby właściwym sąd procesowy albo spadkowy, to także wniosek o złożenie należy skierować do tego sądu. Jeżeli złożenie zostanie dozwolone, to sąd procesowy albo spadkowy ma zwrócić się o jego wykonanie do sądu, oznaczonego w pierwszym ustępie.

§ 2.

Do wniosku należy dołączyć w pierwopsisie dokument albo wygotowania władz (notarialne), które mają być złożone.

§ 3.

Wniosek należy badać w tym kierunku, czy:

1. nieruchomość albo budynek, do których odnosi się dokument, mający być złożonym, nie jest wpisany w żadnej księdze gruntowej;

2. czy dokument posiada przepisane wymogi i

3. czy nie zachodzi żadna wątpliwość co do osobistej zdolności wnioskodawcy i ewentualnych towarzyszów umowy do rozporządzania przedmiotem, albo co do uprawnienia wnioskodawcy do wystąpienia z wnioskiem; na przykład wymóg zaświadczenie czynności ze strony sądu opiekunckiego albo ze strony władz kościelnej lub administracyjnej i tym podobne.

Zawarte w dokumencie zezwolenie na wpis zastępuje oświadczenie zezwolenia na złożenie dokumentu.

Dla złożenia nie jest potrzebne wykazanie, że ten, przeciw komu jest skierowane nabycie prawa, zamierzane przez złożenie (poprzednik, § 21. u. o ks. gr.), jest właściwym nieruchomości albo prawa.

§ 4.

Jeżeli żadne nie zachodzą wątpliwości, ma uchwała sędziego opiewać, że sądowego złożenia dokumentu dozwala się w celu nabycia własności albo prawa zastawu lub służebności na nieruchomości albo na budynku. W uchwale należy oznaczyć dokument przez podanie dnia jego wystawienia, a nieruchomości lub budynek zgodnie z oznaczeniami w katastrze przez zaprowadzenie gminy katastralnej i liczby katastralnej parcel.

Jeśli liczba katastralna nieruchomości nie da się wysledzić, ponieważ także karta zginęła, w takim razie należy oznaczyć dokładnie nieruchomość tak w dokumencie jakież w uchwalę sądowej przez podanie sąsiadów i opisanie granic.

Jeżeli nieruchomość była przedtem wpisana do księgi gruntowej, która zginęła albo stała się nie do użytku, należy ile możliwości podać także poprzednie oznaczenie wykazu.

§ 5.

O sądowem złożeniu należy uwiadomić oprócz wnioskodawcy wszystkie te osoby do rąk własnych, przeciw którym przez to złożenie ma być uskutecznione przeniesienie, ograniczenie albo obciążenie przysługującego im prawa rzecznego.

Co do uwiadomienia władz podatkowych, wymiaru należycieli i katastralnych należy zastosować przepisy, obowiązujące przy uwiadomianiu o uchwałach hipotecznych.

§ 6.

Wniosek należy wpisać do dziennika dla złożenia dokumentów, który ma prowadzić według formularza 1. prowadzący księgi gruntowe.

W rubryce 3. należy wciągnąć imię i nazwisko tego, kto prosił o złożenie, oraz imię i nazwisko tego, przeciw komu jest ono skierowane.

W rubryce 4. należy oznaczyć nieruchomość przez naprowadzenie liczby katastralnej parcel i nazwy gminy katastralnej. W miarę możliwości (§ 4.) należy także podać poprzednie oznaczenie wykazu.

Jeżeli w tem samem podaniu proszono o wpis hipoteczny jakież o sądowe złożenie dokumentu, to należy podanie wpisać tak do dziennika dla podan hipotecznych, jakież do dziennika dla złożenia dokumentów.

Oznaczenie aktów i liczbę czynności należy przy składaniu dokumentów tworzyć w ten sposób, że do liter *UH* dodaje się liczbę dziennika i obie ostatnie cyfry liczby roku, n. p. *UH 731/16*

§ 7.

Przed przedłożeniem wniosku sędziemu ma prowadzący księgi gruntowe przez oglądnięcie do istniejących ksiąg gruntowych i ich dokumentów (protokołów parcel) ustalić, czy naprowadzone w dokumencie nieruchomości nie są faktycznie

wpisane w żądnej księdze gruntowej. Wynik należy zanotować na wniosku. Przytem należy w miarę możliwości podać liczbę zaginionego wykazu hipotecznego, którego część składową stanowiły te nieruchomości.

§ 8.

Uchwałę sędziego, dozwalającą złożenia, ma prowadzący księgi grunowe uwidocznić na pierwopisie dokumentu.

§ 9.

Pierwopisy złożonych dokumentów należy wraz z podaniami przechowywać w zbiorowych pakietach, uporządkowane według liczb dziennika.

Na stałe nie można zastąpić pierwopisu złożonego dokumentu odpisem.

Jeżeli zostaną połączone (§ 6.) wnioski o wpis hipoteczny i o złożenie tego samego dokumentu, stanowiącego także podstawę wpisu hipotecznego, w takim razie należy wejść do zbioru dokumentów hipotecznych odpis dokumentu, natomiast podanie i pierwopis złożonego dokumentu należy przechowywać w pakiecie zbiorowym.

§ 10.

Dla każdej gminy katastralnej ma prowadzący księgi grunowe prowadzić co do złożonych dokumentów alfabetyczny spis imieniny według formularza 2. i wpisywać tam każde dozwolone złożenie.

Imię i nazwisko jednej osoby może być tylko raz umieszczone w tym spisie. Wszystkie złożenia dokumentów, tyczące się tej osoby, należy przy wpisanem tam jej imienia i nazwisku uwidocznić w ten sposób, że liczbę dziennika i obie ostatnie cyfry liczby roku wpisuje się do tej rubryki spisu imieninego, która odpowiada prawnemu charakterowi osoby w danym przypadku. Na przykład przy złożeniu kontraktu kupna należy zatem w spisie imiennym umieścić tylko przy imieniu i nazwisku nabywcy oznaczenie aktów w rubryce „właściciel”, podczas gdy przy złożeniu dokumentu, ustanawiającego prawo zastawu, należy dokonać dwojnego wpisu, przy imieniu i nazwisku właściciela nieruchomości w rubryce „dłużnik albo rzeczowo zobowiązany”, a przy imieniem i nazwisku wierzyciela w rubryce „wierzyciel albo rzeczowo uprawniony.”

Jeżeli po wyzyskaniu przestrzeni przy pierwszym wpisie imienia i nazwiska potrzebny jest dalszy ciąg na późniejszym miejscu imiennego spisu, należy uwidoczyć łączność przez wzajemne odnośniki.

Przy przeniesieniu własności należy uwidocznic złożenie w rejestrze rzeczy (w protokole parcel) przez to, że obok liczby parcel wpisuje się liczbę czynności odnośnego złożenia.

§ 11.

Każdy może żądać od sądu poświadczania w tym względzie, że pewien oznaczony dokument został sądownie złożony, jakoteż wygotowania spisu wszystkich sądownie dokumentów, odnoszących się do oznaczonej osoby, oraz wydania pojedyńczych lub uwierzytelionych odpisów ze zbioru dokumentów.

Zamówienie poświadczzeń, spisów i odpisów dokumentów należy wpisać do spisu, przepisanego w § 40. instrukcji wykonawczej do powszechniej ustawy o księgach gruntowych.

§ 12.

Przepisy powszechnej ustawy o księgach gruntowych, odnoszące się do rekursu, mają analogiczne zastosowanie do rekursów przeciw uchwałom dozwalającym albo odmawiającym złożenia dokumentu.

§ 13.

Przeniesienia własności i obciążenia nieruchomości ustanowieniem prawa zastawu, które zostały uskutecznione przez złożenie dokumentów, należy wpisać do księgi zapisów dla statystycznych wykazów ruchu tabularnego.

Ilość przypadków złożenia dokumentów należy co roku podawać w uwadze do wykazu czynności.

§ 14.

Jeżeli w toku przewodu spadkowego stwierdzono podstawy dla złożenia w myśl §§ 20. i 21. trzeciej noweli częściowej do powszechnej księgi ustaw cywilnych, to należy wpisać przypadek ten do zapisu ewidencyjnego I. Postanowienia § 2. ustawy z dnia 23. maja 1883. Dz. u. p. Nr. 82 i wydane do tego rozporządzenia należy stosować analogicznie. W zapisie ewidencyjnym należy uwidoczyć w rubryce uwag, że chodzi o złożenie dokumentu.

§ 15.

Arkusze zgłoszeń, którymi się donosi o zmianach posiadania co do nieruchomości i budynków,

niewpisanych do ksiąg gruntowych, ma prowadzący księgi gruntowe porównać ze spisami imiennymi (§ 10.). Jeżeli w ten sposób, jakoteż przez wglądnięcie do złożonych dokumentów zostanie stwierdzone, że dokument, odnoszący się do nabycia własnością przez faktycznego posiadacza, nie został jeszcze złożonym sądownie, należy spisać w tym względzie przypomnienie urzędowe i wezwać stronę do przesłuchania. Jeżeli ma się do czynienia z czynnością prawną, wymagającą złożenia dokumentu, to należy pouczyć stronę

o postanowieniach §§ 18. do 21. trzeciej noweli częściowej do powszechnej księgi ustaw cywilnych i wezwać ją, aby złożyła do sądu dokument nabycia.

§ 16.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 15. kwietnia 1916.

Hohenburger wlr.

Spis imienny

dla składania dokumentów, tyczących się niewpisanych w księgach gruntowych nieruchomości i budynków w gminie katastralnej

I m i ě i nazwisko oraz inne znamiona, słujące do oznaczenia osoby	Znak aktów złożonego dokumentu, w którym uczestniczy wymieniona obok osoba jako		
	właściciel	wierzyciel albo rzeczowo uprawniony	dłużnik albo rzeczowo zobowiązany
Nowak Antoni, właściciel gruntu w Nowej Wsi Nr. 5.	512/16, 630/16,		731/16
Popper Maurycey, właściciel gospody w Nowej Wsi Nr. 8		731/16	

88.

**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z interesowanymi
Ministrami z dnia 30. marca 1916,**

tyczące się ceny sprzedaży zamkniętego nieopodatkowanego cukru surowego.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zatrudza się w uzupełnieniu rozporządzenia ministerialnego z dnia 7. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 195 w sprawie uregulowania obrotu cukrem, jak następuje:

§ 1.

Cena sprzedaży, ustanowiona w § 7. rozporządzenia ministerialnego z dnia 7. lipca 1915, Dz. u. p. Nr. 195 za zamknięty nieopodatkowany cukier surowy, będzie podwyższona od dnia 1. maja 1916 począwszy do dnia 1. września 1916 w dniu 1. każdego miesiąca o 20 halerzy za každych 100 kg netto.

§ 2.

Rozporządzenie to wejdzie w życie z dniem ogłoszenia.

Hohenlohe wr.
Leth wr.

Zenker wr.
Spitzmüller wr.

89.

**Rozporządzenie Ministra handlu
w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i skarbu z dnia 31. marca
1916**

w sprawie użycia buraków cukrowych
ze zbioru 1916.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

Buraki cukrowe ze zbioru w roku 1916 wolno zakontraktować i sprzedawać wyłącznie tylko na rzecz istniejących cukrowni w celu wyrabiania cukru.

Umowy o dostawę buraków cukrowych ze zbioru roku 1916 przedsiębiorstwom innego rodzaju, a nie cukrowniom, są bezskuteczne — o ile umownego zobowiązania nie zaciągnięto przed dniem 1. września 1915 i nie obejmuje ono dostawy buraków na szereg kampanii (umowy o wieloletnią dostawę).

§ 2.

Suszenie (wysuszanie) własnych buraków cukrowych bądź we własnych (stowarzyszeniach) bądź to w obcych suszarniach jest dozwolone tylko dla potrzeby własnego gospodarstwa, względnie gospodarstwa członków stowarzyszenia. Sprzedaż suszonych (wysuszonych) buraków jest zabroniona. Wyjątkowo może pozwolić na sprzedaż suszonych (wysuszonych) buraków Minister handlu w porozumieniu z Ministrem rolnictwa.

§ 3.

Cukrowniom wolno używać buraków cukrowych ze zbioru roku 1916 wyłącznie tylko na wyrabianie cukru.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i skarbu pozwolić na wyjątki od tego obowiązku w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie.

§ 4.

Minister handlu może w porozumieniu z Ministrami rolnictwa i skarbu zobowiązać cukrownie do odstąpienia pewnej oznaczonej ilości stojących do ich dyspozycji buraków cukrowych oznaczonym przez niego przedsiębiorstwom do przeróbki na inne cele po cenie, podlegającej zatwierdzeniu interesowanych Ministrów.

§ 5.

W gorzelniach przemysłowych i rolniczych wolno w ciągu kampanii 1916/17 użyć do wyrobu wódki tylko buraków, wyprodukowanych przez samych przedsiębiorców gorzelianych (w stowarzyszeniach przez członków stowarzyszenia) i to tylko w takiej największej ilości, jaką oznaczy dla każdej gorzelni Minister skarbu.

Przerobienie kupionych buraków zepsutych wymaga osobnego pozwolenia Ministra skarbu.

§ 6.

Za przekroczenia tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu zobowiązań, ustanowionych w tem rozporządzeniu, o ile czyny te nie podlegają karno-sądowemu ściganiu, będą karały władze polityczne I. instancji grzywną do 5000 K albo według swego uznania resztem do 6 miesięcy.

W gorzelniach będzie karany kierownik przedsiębiorstwa gorzelnii przy bezpośredniej odpowiedzi.

działalności przedsiębiorcy, o ile ten ostatni sam nie kieruje przedsiębiorstwem.

§ 7.

Rozporządzenie to wejodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Zenker wlr.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.